

Molnár Gábor

*az élet azúr fohászaként
 mosoly mély szemének sós hömpölyein
 tengerré tágul esdeklő szívem,
 s mint mindeneket átható sugalom
 Neptunként fuvallom a végtelen orgonasípjait,
 Istentől érintett vagyok,
 imígyen tűz át hitem az ég göndör hajóhadain,
 s a delelő mennybolt aranykék feszületén
 akaratom rőt szigonya bőszülten vágat
 lelkelve lelkedért,
 s hívóan ível hajított csillagköveim üstököse is
 bűvös holdadnak delejtény udvarába*

de bár erőm lankad, s lángom kihunyja magát
 míg a legyek ülnek tort rothadott szívemen,
 gyehennatűz faragta lajtorja bordáimon kapaszkodom az igazság felé,
 a szenttelen örvényként előlő törvény birkakalodájából,
 szabaddá hántani magam

ne szólj könnyfátylas Mária Rozália, anyám,
 ezer caesart is győznek széttépett kezeid, viruló ráncaid,
 de nézd fiad, amint a felpuffedt halál göcsörtös szögeit
 magam verem be sohasem volt stigmáim idézett helyén,
 s víg kínban nevetek az ördögös isten hájas disznóseregén

mert hát a lányok olyanok,
 írszükön csörged szívük, s borzad undoruk,
 karjukban meleg párafény, majd dül hiú szitok,
 lelkét mi megejtett menteni indulok,
 csókolom feketeszeder ajkát, hamvasan hullámszik a rét,
 egyenként árasztom magamba rengeteg virágját,
 az örökben őrizem illata sűrűjét,
 ám itt liheg a rideglő idő e szurokpusztán, lelkeink védtelenén
 fáradtan térdre rogyván, elejtem megváltó szeretetét

kiköpöm a szerelmetlen bölcsek híg szavát,
 mert egyetlen van mi a szentkönyveken túlmutat,
 a szavaknál mélyebben s magasabban foganó,
 a szavakat ártatlanul, lepkeszárnykönyveden elhagyó
 némán szerető Áldozat

*az Isten mandulamagba írt titkát olvasom, ropogtatom,
 rozmaringlevegő hűsíti ujjamnak völgyeit,
 levendula leheli könyvemnek lapjait,
 s látom mint nyújtózik a napszédült kapor,
 tengerdálnokom kérdő énekét ringja fenyőhűs,
 majd Hélios szúrja át a túleveleket,
 a nagyúr hősvértben a zeniten trónra ül,
 s létregyúlt lélekkel tépem szét minden versemet*

2008. augusztus 1.

ősi bükkből gyémántos angyalszirt mered, s a szárnyas lombok ridegén állva látlak, Te lélekké vedlett életkolosszus, s emlékezem Reád, szilaj szíved akaró hadából kiüvöltő vérzuhatagod ostromolta izomkévéidnek világra sújtó feszületére, hős Akhilleusz, ez fátumban örvénylő neved, halhatatlan szellemed echója a hegyeknek ezüstlő pajzsairól mindég hazazeng, s dévaj csóvád átalvátgat a kozmosz kietlen hidegén, hol csillagló eleid díszvértben várják dicső érkezésedet... hátamnak szikkadt pusztáján az imádság kegyelmes ösvénye sarjasztott életfát, s ím felszólítom az Úristent! belőlem faragjon Néked új eget hasító kopjafát, mer' új eget halok ha kell, s biz' a mélybe taszítom a héberek rettegett köveit, aminek alatta nyirkos kukacok hemzsegnek, rút konoksággal rágva magukat a büntudat hínáros ingoványába, honnan halálfejes árnyként liheg át minden emberen a rubincsóku pestis, a fekete félelem... Máriák s Krisztusok, induljatok a lélekálompázmák fénylő százain, szívhelyeteken a szeretet királyságának létragyogtú jogarával, fakasszatok enyhet adó lángtollzatú angyalszárnyakat, s győzzetek e kevély, törvényőrző kukacseregen! farizeusok, átkozott farizeusok ropnak érmélyítő pávatáncot, a sárban kapzsi csőrük csípeget puffasztó aranypénzeket, csipkés óljaik fülldtjéből párállik parázna sikoly, romló hússá menetelnek a megváltók, a szüzek, s itt, e bűdösek sivár halmain, mint bájoló balerina, az igazból kiperdül a leander mosolygó illata: „az angyal minden ember életében legalább egyszer megjelenik” - írja Béla bátyám, s hiszem még kristályos távlatát, bár a hold sárgahideg kerekése rémíti a reményt, hisz e démonarc alatt a káosz dagályos ábrándszóttesei kígyóként tekerednek az állhatatos márványoszlopokra, mik a világosság kapuját kerubokként fogják közre, s mely kapu rejtette olajfaligetben Jézus virraszt egyedül, az esendő hitványak pediglen mind künn alszanak, szunyókálnak a gyáva lélektelenek, s zsíros kezüknek helyén, mit imára kulcsolhatnának, virít véropál disznócsülök, az undortól összecuklom, s prűszkölő szívemnek koncbugyrába menekülök... felhőfátyol édesbíti a levegőmagast, árokparton kacag az imola, vénséges erejéből gesztenyéivel nevet a heges kérgű apó, levelek hűsébe sétál a jól kijárt csapa... s ím itt, a paradicsom szentélyében, a züllött legyek bordélyá köpdösték a menhelyeket, s már elveszett barlanghajlék sincsen, hol a tivornyázó cédák s kentaurók nem pázottak előbb, szenvedést hintvén szenvedélyesen, ezért lássad hát! fonnyadott, csigarágta bőrödnek káposztalevelét, pocsolyszín szemedet, kóccá fakódott copfodat, s méhedet, mi gyermektelenül kihűlt, s te is lásd, férfiságod alkonyát, epekór arcodat, géniuszdod bukását, borszugor májadat, a sivárság otthonát, mi rátok dől s elhamvad, s légy átkozott minden alakban mi csak voltál s leszel, mert a halálnak ítélő angyala vagyok, s lendítem bevégző pallosom... ám a létnek angyala ekképpen válaszol: szegény szelíd szentségből van szeretett emberem, s lelkének lényegét a szerelem eredeti rendjébe emelem, midőn majd áldanak nyármeleg illatok, s oltár lesz a rét, hová leborulni jár a nép, ott csillámos naphallal zubognak csobogó patakok, spirálban gyűrűznek ölyvszemek, s kedvesem az erdőbe tér, mert hívják őt kacér ciklámenek – így csókol szavával a hitben bizonyosodott mosoly... s miként a japán pipacsok bátran napba tekintenek, asszonyokat s anyákat látok, kik alázattal cipelnek bírhatatlan terheket, s ej te Katalin, mint a játszó pille papírsárkányokat, áttetsző kezeid úgy eregetik felém könnygyöngy ékeiddel fűzött szívzalagjaidat... meddően nyáladzó borjúként bög bennem a bű, s tikkadtan bujdosok, ám rőt ravasz rókámnak nincs itt már odú, mert biz' mondom: szerelmetlen halott vagyok, rongyos zászlóm alatt elevenen, öntüzemben ellobbanok, s széjjelfűtt poromnak fónixe kell legyek, majd a künnből visszatérvén, bokrétafént szoríthassam szén szívemhez, égből nyújtott kezed... a jégverte zindelyek, a rekedt pajtaajtó, jégvirágos ablakok, varázsló lehelet, a tűzénekű sparhelt, s lúdbörzű dunnahideg, rózsatövis szúrta emlékeink régről sajdulnak fel, hajnalik emlékes szemed, leánykorod pajkos csodáiba vágyom, hol léted még nem szenvedett vadul lüktető sebet, s ott még szerteszórt örömdő ajult füveket öntözött, így hát írássá zendül a küzdelem, csorba szavak botlanak majd lapra, amint megidézem s várom csillapíthatatlan akarattal, itt a múlandóban meg nem lelt lélekfeletem, mert az életet örökítő néma istáp mindég, a férfiakénál erősebb s kitartóbb, asszonyi szeretet

Attila, Te meglelted az örökbe kísérő kincsedet!

2008. augusztus 21.